

**ГЕНОВЕВА ДЕТЕЛИНОВА
ДРАКОНЪТ И
ПОРТОКАЛОВИЯТ СОК**

chitanka.info

1.

Последният слънчев лъч помахаша за довиждане и лилавото небе се призна за победено, отстъпвайки сцената на дъждовните облаци. Малкото останали по улиците хора вече бързаха към домовете си, вкопчени в развяваните си от вятъра дрехи. Анорексична женица изпълни балетен етюд с огромен черен чадър, с който се редуваха да се носят по улицата. Владимир спря да я погледа, сух и горд под своето перфектно изпълнено заклинание против дъжд. После продължи към сградата на съвета — бяло, мраморно здание, имитиращо архитектурата на древен Рим. На входа го посрещнаха две статуи, издържани в същия стил.

— Кво зяпаш? — примлясна едната.

— Изобщо не съм асиметричен — изтъкна втората — ако искаш пък да знаеш.

— Такива са били разбиранията за идеален мъж тогава — изпъчи се първата.

— Аха — съгласи се Влад разсеяно.

Откакто работеше тук, двете статуи близнаци упорито се опитваха да го убедят, че никак даже нямат причина да се комплексират. Продължаваше да недоумява защо именно те бяха поставени на входа и защо, по дяволите, не им намерят поне по един чифт боксерки.

— Да взема ли мантията ти? — предложи едната и посегна към закопчалката, като съсипа заклинанието против дъжд. Светещият купол над главата на Влад се стопи и дъждът ентусиазирано забарабани по темето му и се застича надолу по дългата му черна коса.

— Не, мерси — намуси се той.

Тръгна между колоните към залата за съвещания. Мантията му, която допреди малко се развяваше гордо, се завлачи по мраморния под. Сградата беше смущаващо тиха. Влад нямаше представа дали това е нормално. За първи път му се случваше да отиде навреме за

съвещание. Не знаеше какво се прави преди това — дали имаше преброяване или физзарядка? А може би пееха надъхващи песнички.

Имаше си предимства да си със стотици години по-млад от най-младия магьосник от Съвета: никой не очакваше да идваш навреме. Имаше си и недостатъци: непрекъснато те наричаха „моето момче“ и понякога се тревожеха дали се храниш добре. Днес беше точен, защото се носеха слухове. Тревожни слухове. И подозираше, че маститите белобрадковци замислят нещо гадно и нередно. Затова забърза крачка и направо влетя в залата за съвещания.

В първия момент едва я позна — обикновено осветена със стотици факли, просторната зала сега беше тъмна. Дори единственото кръгло прозорче над трибуната се криеше зад завеса. А в средата на залата, на светлината на няколко флуоресциращи кълба, се беше събрала група старши магьосници. Когато Влад влезе, към него едновременно се обърнаха дванадесет гузни физиономии. Така гледа човек, когото тъкмо са изловили да си прави топчета от сополите.

Каква беше вероятността преди съвет най-изтъкнатите магьосници да се събират, за да правят сополени топчета заедно? Май клонеше към нула.

— О, Владимир, ние тъкмо завършихме едно заклинание — започна колебливо най-старшият от магьосниците. Въпреки сумрака Влад го разпозна по феноменалния нос. Злословниците твърдяха, че го е придобил при опит за размножаване чрез деление.

— Мда, погрижихме се за нещо — потвърди друг, с дълги бели мустаци, открояващи се ясно на флуоресцентната светлина.

— Ще изпратим дракона в Другия свят — весело додаде трети магьосник, чиито уши отразяваха светлината и сияеха като две луни край лицето му.

Сякаш дори ушите на магьосника помръкнаха, когато останалите го приковаха с погледи. Онзи с мустаците не се сдържа и го срита.

2.

Александър поразмисли, погледна философски на нещата и реши, че в крайна сметка не беше болка за умирање (да де, образно казано). Извади от чекмеджето на бюрото си списъка, над който с равен, старателен почерк вчера беше написал, подчертал и обградил с удивителни заглавието *Неща, които ще свърши, преди да умра*.

После вдигна поглед от листа и се взря в изгряващото слънце.

Цветовете, о, цветовете!

Добре де, всъщност точно срещу неговата кооперация се издигаше висок панелен блок. Тоест, макар да живееше на последния етаж, виждаше единствено прозореца на съседката Станка, която тъкмо си поливаше мушкатата. Затова пък мушкатата бяха хубавки. Съседката — не чак толкова.

И така, макар изгревът никакъв да не се виждаше, то цветовете му несъмнено бяха неописуеми, някъде там иззад панелката на леля Станка и нейните мушката.

Върна се на списъка.

1. *Да си изпия кафето.*

Отметна със замах първата точка.

2. *Да видя изгрева.*

След известен размисъл задраска „изгрева“ и го замести с „мушкатата на леля Станка“, сетне отметна и втора точка.

3. *Да завърши трилогията.*

Погледна гордо тетрадката, където беше записвал последната част на своя опус магнум, и нарисова чайчица срещу трета точка.

4. *Да науча суахили.*

Това пък защо го беше написал? Както и да е, може да мине през видеотека и да потърси нещо като „Суахили за трийсет минути“.

5. *Да измисля паметни последни думи.*

Хм, щеше да отнеме време. Засега остави една въпросителна срещу точка пет и премина нататък.

6. *Да звънна на Влад.*

Вероятно наистина беше редно да уведоми сина си, че ще умре.

3.

Отекна гръм, светкавица раздра небето.

— Ссракона! — зловещо просъска Владимир.

В тъмната зала на Съвета настъпи мълчание.

— Ъ, кво? — престаши се да попита магьосникът с ушите.

— Дракона — поясни Владимир. — Опитай ти да го просъскаш зловещо, да видиш лесно ли е.

— Е, да — кимна разбиращо старшият магьосник. — Но виж, Влад, не се ядосвай. Знаеш ли колко милиона ринва отиват всеки месец за резервата, и то за да живее там един-единствен дракон? Много разходи, никакви приходи. Ще спестим пари за нови мантии. Със звездички!

— Този дракон е нашата национална гордост — тросна се Влад. — Защо мислите на герба ни има дракон? Драконът остава тук!

— Ама той побесня! — изписка дребничък магьосник с кофти захапка. — От осемдесетина години се държи странно, но сега съвсем го изтървахме от контрол. Търчи из резервата и пали рододендроните!

Влад изгледа ледено един по един магьосниците, сетне се врътна на пети. Подгизналата му мантия и подгизналата му коса се развяха в синхрон. И тъкмо когато моментът беше достигнал върха на своята драматичност, гарванът му влетя в залата и зазвъня.

Влад подбели очи. Нищо не убива драматизма така, както кръжачият звънящ гарван.

— Добре де, стига — прошепна Влад, но гарванът, както винаги, го игнорира напълно и продължи да издава звук като от стар стационарен телефон. След петото позвъняване се включи и секретарят.

— В момента съм зает — чу Влад собствения си глас да отеква из залата — но ако много ви се говори, излейте душата си след сигнала.

Гарванът избипка. Влад метна поглед към магьосниците, с който се опита да изрази „знам, гарванът се държи откачено и ужасно се

извинявам, обаче още съм ви ядосан и ако не беше проклетият гарван, щяхте да видите вие“. За съжаление, капацитетът на погледа му не стигна за цялото изречение. Получи се доста особено примигване с едното око, завъртане на другото, и пълен разнобой в тълкуванията на зрителите.

Целият проблем с гарвана беше започнал, когато Влад се опита да му разясни същността на мобилните телефони и да го убеди да поеме някои техни функции. Гарванът обаче разбра израза „подвижен телефон“ твърде неправилно. Поведението му крайно озадачаваше всички магьосници, но Влад трябваше да поддържа връзка и с Другия свят.

— *Владо, виж сега* — започна да предава съобщението гарванът и Влад позна гласа на баща си. — *Вчера получих видение, сега си се, че ще умра. Някакво зелено нещо явно ще ме подпали. Не питай сигурен ли съм, знаеш как ги предвиждам тези неща. Та моля те, мини да ме видиш, имам да ти казвам нещо важно. Не ми се иска по телефона. Важно е, наистина.*

Гарванът даде свободно няколко пъти и после отлетя.

— Драконът е при вратата, нали? — обърна се Влад към магьосниците, които объркано гледаха подир отдалечаващия се гарван. — Проклетият дракон ще премине в Другия свят всеки момент!

4.

Загради точка пет няколко пъти. После отново, този път с червено. След като реши, че се откроява достатъчно добре, впери поглед в изгряващото слънце, или поне впери поглед и се опита да си придаде подобаващо философски вид.

— Свободата — започна вдъхновено — е красота, както красотата... е чувство, което... е свобода. — Позамисли се за момент. — Глупости.

— Какво викаш, Сашо? — провикна се леля Станка от своя прозорец.

— Нищо, нищо. А, лельо Станке, пък аз днес ще умра! — изпита необходимост да споделя изведнъж.

— Че откъде да я взема тази пастърма? — изуми се леля Станка.

— Все ще има пастърма в магазина.

— Че ти това ли наричаш зима? По мое време какви зими имаше...

Алекс премига няколко пъти. Махна на леля Станка да остави въпроса за пастърмата и зимата, въпреки че така и не разбра как се повдигна този въпрос, и се върна към паметните си последни думи.

В този момент капандурата на тавана се отвори и оттам изпадна гигантското зелено нещо от видението му. Огледа обстановката с искрящи в червено очи и явно не я одобри, понеже започна да бълва пламъци наред. Алекс осъзна, че последните му думи си останаха „все ще има пастърма в магазина“.

След това животът му се заизнизва като на лента пред очите му, както си му е редът.

5.

— Но вече няма да е наш проблем, Влад — опитваше се да го убеди старшият магьосник. — Никакви нощни смени да пазим дракона, никакви невъзможни цени за специализирана драконова храна. Щом попадне в Другия свят, те да се оправят.

Влад беше потресен.

— Но те и понятие си нямат от дракони!

— Е, стореното — сторено — намеси се мустакатият. — Погледни го така: драконът ще се прехвърли, ще повилнее и попали, пък ще заспи.

— Абе, ти слушаш ли ме изобщо? — избухна Владимир. — Те не могат да направят и най-елементарна защитна магия. Драконът ще ги помете като едното нищо!

— Да не сме им ние виновни, че са такива бездарници? — изтъкна с триумфална усмивка мустакатият.

— Не стига, че се пречат, като се прехвърляме... — промърмори магьосникът с ушите луни. — И трябва да внимаваме, като използваме вратите, и трябва да се крием, за да не се домъкнат тъпите бездарни...

— ... с разните му там компутри и авто-могили...

— Сякаш ти трябва три тона железария, за да се преместиш на някакви си две-три хиляди километра.

— ... и с цялата им там политика...

— ... но пък автоматичните им острилки си ги бива!

— Задръж! — Влад размаха ръка във въздуха, опитвайки се да обхване цялото безумие на ситуацията. — Твърдите, че имате право, като оставяте дракона да убие баща ми и още кой знае колко народ? Само защото в Другия свят не са открили магията? Заслужават да умрат?

Магьосниците се замислиха.

— А Шефа знае ли?

Магьосниците се замислиха дълбоко.

— О, забравете! — Влад се поколеба с вдигната във въздуха ръка, а после се завъртя и се втурна към вратата. Щеше да се справи сам. Длъжен беше.

— Няма време, Владимир, той току-що премина! — провикна се магьосникът със светещите уши. Влад се извърна, колкото да го уцели със заклинание за ушна кал, и продължи.

Излетя от бялата сграда и изведнъж пейзажът се промени. Като за начало, нямаше ги сергиите със сувенири и никой не се опитваше да му пробута еднократни заклинания за снимка — пет за един ринв. Калдъръмените улици бяха изчезнали, ниските сгради и колоните — също, а на тяхно място се бе появила природа. Вековните дъбове сключваха короните си в плътен купол над главата му, едва пропускайки слънчевата светлина. Влажната земя беше покрита с тъмнозелен мъх. Влад, като типичен гражданин, смяташе, че единственото подобаващо място за едно растение е в саксия на терасата, а „мъх“ е звукът, който издаваш, като ти падне нещо върху пръстите на краката. Гледката крайно го озадачи.

— Какво, по дяволите, е това? — попита.

— Ами ти понеже тръгна да ни изпортиш на Шефа... — проехтя познат глас.

Влад вдигна поглед в посока на звука и различи нещо отвъд пухкавите бели облаци: огромно око се вираше в него, а отстрани — можеше да се закълне — нечии уши светеха.

— В жезъла ли съм? — обхвана го паника. — Вече тук ли ще ме държите?

— Ама за какви ни мислиш, моето момче? Би било ужасно нехуманно!

Влад се въздържа от коментар.

— Не, виж — реши да поясни старшият — ще те измъкнем веднага щом решим как да го съобщим на Шефа.

Понякога имаше чувството, че е най-възрастният магьосник. Бяха като банда дечурлига. Направихме беля, сега как ще кажем на тате?

Внезапно в залата нахлу зачервен и изпотен чирак, запретнал роба над коленете си, и изквича:

— Бързо! На площада Магистърът и секретарят му се бият! Хвърчи перушина!

Жезълът издрънча на земята и залата се опразни.

— Чакайте! — развика се Влад. — В кой жезъл съм? В този на Размисъла или в този на Изпитанията? Оп, ясно.

Изад дърветата се показваха муцуни на гладни вълци.

6.

Стаята беше същата, макар и значително по-мрачна, а и по-подредена. Нямаше ги мръсните чорапи по пода, нямаше я и картината с лодка на стената. Тъмните завеси бяха спуснати, а в леглото — неговото легло — лежеше възрастен мъж. В първия момент Алекс реши, че вижда бъдещето, но след това позна мъжа. Съмненията му се потвърдиха, когато в стаята влезе младеж — висок, кльоцав и нелеп в тесните си дънки тип „цигара“.

— Сашо — обърна се мъжът в леглото към младежа — Сашо, трябва да ти кажа нещо важно.

— Слушам, тате.

„Не е възможно да съм изглеждал така в гимназията — беснееше Александър наум. — Подстрижи се, момче, подстрижи се!“ Посланието му обаче нямаше как да стигне до младия Сашо, чиято бухнала къдрава коса наистина се нуждаеше спешно от намесата на цял екип фризьори, въоръжени с градинарски ножици и горелки. Сега, след като се виждаше отстрани, много случки от онзи период му се изясняваха. Защо например така и не успя да си хване гадже в гимназията.

— Трябва да продължиш делото ми, сине — нареждаше старецът и възрастният Александър, нека за по-лесно го кръстим Александър-сега, осъзна, че е успял да се разсее от собствените си спомени. Насили се да върне вниманието си към монолога на баща си и да спре да зяпа косата на Александър-преди, който пък беше крайно заинтригуван от ноктите на ръцете си.

— Сашо, слушаш ли ме?

— Мда, тате — отговориха в синхрон Александър-сега и Александър-преди, първият — по навик.

— Разбра ли за вратите? Вратите, които водят към Света на магьосниците?

— Разбрах, тате. В нашия свят има врати, които водят към Света на магьосниците, ясно. Не трябва да споделям това с никого, ясно.

— Само избрани хора могат да виждат тези врати, Сашо, а ние сме избрани. Моят баща ми каза тайната, както баща му преди това — на него, и баща му на...

— Ясно, тате.

— Сашо, аз не намерих врата към магьосническия свят. Нито една. Цял живот. Ти обаче трябва да намериш, разбра ли?

— Ще намеря, тате.

— Обещай ми.

— Обещавам, тате — с готовност обеща Александър-преди. — А, тате, защо магьосниците не ни кажат кои са вратите?

— Ами... не знам — нагло излъга старецът и за да не му се налага да дава обяснения, взе че умря.

Алекс си спомняше ясно този момент. От малък знаеше, че не е съвсем като другите. Получаваше видения, проблясъци от бъдещето, но инстинктивно усещаше, че не бива да споделя за тях. И детството му беше необичайно. Докато другите деца ходеха с бащите си да карат колело и да играят футбол, той ходеше със своя да отваря врати. Обикаляха тесните, тъмни улички и отваряха врата след врата. Баща му често си мърмореше „тука трябва да е, тази изглежда магическа, сигурен съм, че е тази“. Така и не откриха вход към друг свят, но изпадаха в доста странни ситуации. Веднъж се озоваха на шантав купон, където Алекс си дръпна от една цигара, а после два часа всичко беше пурпурно и това му се струваше адски смешно.

Продължи да отваря вратите и след смъртта на баща си. Беше на грешното място и търсеше вратата, през която ще се прибере у дома. Там май не го искаха много, иначе все щяха да му изпратят някакъв знак. Но това не беше логично, защото човек винаги е добре дошъл у дома. Щеше да го каже на Влад, налагаше се той да продължи да търси. А сега това страшно зелено нещо от видението се появи преди сина му.

7.

Владимир посегна за джобния си жезъл, но него го нямаше на обичайното му място — затъкнат в колана на дънките му. Това вероятно се дължеше на факта, че коланът не беше на обичайното си място, обяснението за което беше просто — дънките му не бяха на обичайното си място. Влад се оказа облечен в патешкожълта рокля с изящна кройка, която прикриваше твърде тесния му ханш. Погледна спускащите се до земята дантели и се почувства отвратен.

— Отвратен съм — заяви твърдо на гласчето в главата си, което подскачаше въодушевено и пицеше „толкова е удобно и толкова ужасно прохладно!“. — Това пък защо?

После се сети — изпитанията включваха и унижение. Владимир се изплези в неопределена посока. След това, с цялото достойнство, което успя да събере, извади жезъла от дамската си чантичка, запретна полите на роклята си и настървено се втурна в атака. Вълците явно това и чакаха и престанаха само да го обикалят отдалеч. Толкова по-добре, вече бяха в обсега на заклинанията му. Успя да повали един с добре насочено огнено кълбо, след това още един. Но иззад дърветата се появяваха още и още, скачаха насреща му и той едва смогваше да ги отблъсне. Тъпият джобен жезъл нямаше функция за масови заклинания.

Един от вълците, необикновено едър и сребристосив, се нахвърли върху него и успя да го повали на земята. Удари го с лапа, сякаш му забиваше шамар, и магьосникът усети топла кръв да се стича по лицето му. Владимир облиза устни и опита да се изправи, но едрият вълк отново скочи върху него и този път остана с лапи върху гърдите му. Наведе муцуна напред, устата му беше отворена, езикът провиснал встрани. Подуши лицето на Влад. Докосна бузата на магьосника и щом отдръпна муцуна, Влад забеляза, че носът му е обагрен в червено.

И в този момент, замаян от уплах, от отвратителния дъх на вълка, от приковаващата сила на сивите очи, му хрумна идея. Изкреця нещо

и помръдна едва-едва джобния жезъл. Блесна ослепителна бяла светлина. Вълците завиха от болка.

Влад хукна през гъст храсталак, който напълно съсипа роклята му, и декорът отново се смени. Озова се в пустиня, останал само по боксерки и два патешкожълти парцала на ръцете.

8.

Александър-сега продължаваше да игнорира дракона и да препуска из спомените си. Поне по-съществените от тях. Чувал беше от капацитети по умирането, че така става.

Александър-преди, вече изрядно подстриган и заменил избелялата тениска с ушит по поръчка костюм, бързаше нанякъде. Навън беше вече тъмно...

„Още беше тъмно“, поправи се Александър-сега.

... а днес беше първият му работен ден в новата фирма. Чувстваше се нелепо в официалния си черен костюм. Сякаш отиваше на погребение. Щеше да се почувства още по-глупаво, когато откриеше отношението на колегите си към ставането рано и официалните дрехи.

Стигна до старовремската къща, която му бяха описали по телефона, и понечи да почука, но нещо привлече погледа му. Над вратата висеше лъскава табела:

Техническа поддръжка на компютри и печатане на документи „Мерлин“

Ние сме истински магьосници!

„Добре, успокой се, случайно съвпадение, нищо повече.“ Параноята в този период обаче го беше обхванала до такава степен, че не можеше да приема подобни неща като случайни съвпадения. Навярно именно това беше вратата към магьосническия свят, а съдбата или пророческата му дарба го беше насочила към нея? Трябваше да разбере. Пое си дъх и влезе, без да чука.

Озова се в просторно фоайе, в същия изискан старовремски стил като къщата. Зад солидно бюро в единия ъгъл седеше момиче и съсредоточено набираше някакъв текст на компютър „Правец“, модел 8М. Александър-сега се закиска при вида на машината, която по онова време минаваше за модерен компютър. Александър-преди пък за

момент беше забравил за магьосници и врати, докато наблюдаваше как очите на момичето се присвиват срещу клавиатурата, когато набираше буквите — бавно, една по една, с показалец.

— Хей? — провикна се той.

Момичето му махна да изчака. Особено се затрудни при намирането на буквата „о“ — стоя може би минута с пръст над клавиатурата и устни, оформени в „о“. После вдигна поглед. В лешниковите ѝ очи се мяркаха триумфални искри.

— Оборудване — заяви. — Трябваше да напиша „оборудване“.

Александър-преди се усмихна.

Александър-сега също се усмихна, загледан в очите на момичето, което след седем месеца щеше да стане негова съпруга. През краткия им семеен живот думата „оборудване“ се беше превърнала в жаргон за нещо особено трудно. „Трудно като оборудване“ — беше казала жена му, когато я попита как е минало раждането.

— Оборудване е трудна дума — потвърди Александър-преди и върна бъдещото си Аз в настоящето, което в случая бе минало. — Аз съм Александър, идвам за... работа?

— Новото програмистче — кимна момичето. — Подранил си, другите още ги няма. Но влизай да видиш компютрите, ако искаш.

— Мда — промълви Александър-преди. После си спомни пак за табелата и присви очи подозрително. — Ти каква си?

— Секретарка — като че се засегна от резкия въпрос — не виждаш ли?

— Ахааа — провлачи той. — А какво ще кажеш за това?

Той скочи напред, измъкна от куфарчето си връзка чесън и го размаха пред очите на момичето.

— О, по дяволите — заяви уморено тя, сякаш това ѝ се беше случвало милиони пъти. — Чесънът е за вампирите, мозък. Ако ще ловиш вещици, пробвай с коси и вили.

— Кво? — Александър премига насреща ѝ.

— Е, направи го заради това, нали? — Тя хвана дългата верижка около врата си и разклати като махало пентаграмата, която висеше на нея. — Не съм истинска вещица — вметна някак съвсем между другото. — Просто си падам по гадаене на Таро и ако искаш да знаеш, имам дарба.

Ако беше истинска вещица, вероятно щеше да избегне
автомобила с пияния шофьор.

Очите на Александър се замъглиха.

9.

Вятърът свистеше, навяваше пясък от дюна на дюна, а небето беше толкова яркочервено, че го заболяваха очите, като го гледаше. А може би го заболяваха заради влезлия в тях пясък. Или пък заклинанието за ослепителна светлина, с което беше обезвредил вълците. Като цяло, очите го боляха ужасно и за това не беше трудно да се намери причина.

— Ти, страннико, не ще преминеш — разнесе се гробовен глас.

Влад направи грешката да вдигне поглед и вятърът въодушевено запрати пясък към лицето му. През сълзите и пясъка Владимир все пак успя да различи огромна сянка, надвиснала над него.

— Що? — изкрещя към сянката.

— Ами понеже... — замисли се тя дълбоко — понеже виждам, че намеренията ти са престъпни. Не знам какви, но без съмнение престъпни и... ъм, такова.

— Зли? — предположи Влад.

— Да! — зарадва се сянката. — Престъпни, зли и... такова. Ти, страннико.

— Аха. Ти кой си?

— Аз съм Мъдрия сфинкс.

Влад не издържа и избухна в смях.

— Сериозно, сфинкс съм — настоя сфинксът.

— Както кажеш. Мен ме притесни по-скоро „мъдър“.

— Това — сфинксът беше крайно наскърбен — че паметта ми не е като едно време, далеч не означава...

— Да, разбира се, извинявай.

Настъпи твърде продължително мълчание.

— Сега трябва да ми зададеш гатанка — подсказа услужливо магьосникът.

— О, да, вярно. Склероза, какво да правиш, пробвах някакви хапчета с гинко билоба, но не помагат... Само дето краката ми вече не измръзват, пипни.

Сфинксът вдигна една от огромните си лапи пред лицето на Влад.

— Ммм, няма нужда, мерси — отказа той, както се надяваше, деликатно.

— Е, както кажеш — примири се сфинксът и си прибра лапата.
— Гатанка, значи...

Сфинксът мълча дълго, зареял поглед в дюните. Сетне тръсна глава, хвърляйки в хаос редиците на хвърчащия пясък, и горд започна да декламира:

— Какво е това, което сутрин ходи на два крака...

— Четири — поправи го Владимир.

— Ама ти знаеш ли я?

— Естествено, това е стара гатанка. Човекът, който първо пълзи...

— Не, не — сфинксът припряно махна с лапа — това е друга гатанка. Значи, какво е това — повтори той — което сутрин ходи на два крака, следобед ходи на два крака и... такава, вечер ходи на два крака?

— Не е човекът, така ли?

— Не.

— Ами... — Владимир беше озадачен. — Кенгуруто?

— Де да знам, сигурно.

Сфинксът впери тъжен поглед в терморегулираните си крака. Влад го изчака да каже нещо друго, но той все така мълчеше.

— А аз — не издържа магьосникът — мога ли да тръгвам?

— Тръгвай. Накрая всички тръгват.

Владимир продължи напред сред пясъците, като си обеща при първа възможност да осигури на горкия сфинкс пенсиониране.

10.

Нов спомен. Александър-преди, петнадесет години по-млад от Александър-сега, стоеше в училищен двор с букет в ръка. Горд млад татко. И някак самотен сред цялата гмеж от възторжени майки.

— Влади — наведе се към намусеното момче до себе си — хайде, занеси тези цветенца на учителката!

Момчето само го изгледа на кръв и отново заби поглед в обувките си.

— Всички дечица дават цветя на учителката бе, Владимире!

— Цветя носят само момичета — отсече то.

Александър впери умоляващ поглед в небето, но явно всички божества бяха твърде заети с разни потоци и генноинженерни подвизи с ребра, та нямаше кой да му обърне внимание и да го избави от мъките. А когато го сведе (погледа) към намусения си син, намусения му син го нямаше.

— Влад? — обърна се към празното място, където допреди малко стоеше Владимир. — Владо!

Няколко родители от предните редове се обърнаха към откачения, който крещеше наред тържеството по случай първия учебен ден, и му метнаха по един презрителен поглед. Наоколо нямаше и следа от Владимир. Макар и да беше дребен за възрастта си, той имаше свойството да изпъква в тълпи. Гарвановочерната му коса и бледият тен така усилено натякваха „малкият граф Дракула, убиецът на малкия лорд Фаунтлерой“, че нямаше как да не го забележиш.

Александър изблъска родителите и се втурна по стълбите към входа. По пътя се оплете в кабелите, събори две от хористчетата, изпълняващи химна на училището, а те, по ефекта на доминото, събориха и останалите, и за капак успя да скъса надписа „Добре дошли“ над входа (учителката по рисуване го беше оцветявала три часа). И всичко това за има-няма десет секунди. Докато някой се усети какво става, Александър вече търчеше по коридорите на училището.

— Хей! — чу глас зад гърба си, докато профучаваше по коридора на втория етаж. — Я се спри!

Но той не се спря, докато нещо не се удари в краката му и едва не го спъна. Успя да запази равновесие, завъртя се и срещна погледа на едра възрастна жена в униформа на чистачка. Приличаше на човек, който най-безпардонно би метнал метла в краката на някого.

— Вие ли метнахте метла в краката ми? — в съзнанието на Алекс се бе загнездило тъмно подозрение.

— Стига задава тъпи въпроси — примлясна чистачката. — Ти кой си и къде мислиш, че отиваш?

— Търся сина си, загубих го на входа. Един такъв мъничък и блед?

— Не го знам — тя присви очи. — Виждаш ми се подозрителен, господине. Хайде с мен!

— Ама къде с вас?

— При директора, бе. Не може така разни съмнителни типове да бягат по коридорите в първия учебен ден.

— Госпожо, как така съмнителен, аз...

— От друга страна — продължи тя, сякаш не го беше чула — директорът си има работа и без тебе. Открива учебна година.

— О, сигурен съм — възмутената физиономия на Алекс бързо преля в усмивка.

— Виж, влез тук и изчакай, ясно? Първолаците след малко ще влязат.

Преди да успее да възрази, чистачката го блъсна в някаква стая, метна метлата си след него, затвори вратата и заключи. Александър беше убеден, че това е брутално нарушаване на личната му свобода, но в момента можеше да се оплаче единствено на лежащата наред празната класна стая метла.

— Това, уважаема — обърна се той към метлата — е брутално нарушаване на моята лична свобода. Тъпа вещица! — изкрещя и блъсна с юмрук по вратата. — Не ти, де. Ти си метла. Тя е вещица!

И тогава изведнъж той свърза две и две. Но разбира се! Коя нормална чистачка в училище би го заключила в празна класна стая само защото търси сина си? Тук имаше конспирация. Тук имаше магьосническа конспирация. А може би — обади се гласът на съмнението — просто е сметнала, че подозрителен трийсетгодишен

мъж, който бяга по коридорите на училището, не е най-подходящият посрещач за стресираните първолаци?

Трябваше да провери дали тук наистина беше замесена магията. Погледът му попадна върху старата метла с дълга дръжка и фанатична усмивка разряза долната третина от лицето му.

— Това е птица! — провикна се някой.

— Не, това е самолет! — автоматично възрази друг.

— Това е баща ми, яхнал метла! — ужаси се Влад и изобрази маймуните „не виждам“, „не чувам“ и „не говоря“ в бърза последователност. — Тате, слизай веднага оттам!

— Ти пък кога се появи? — извика баща му от перваза на прозореца.

— Тук си бях през цялото време! *Ти* изведнъж се разкрещя и хукна нанякъде!

— Да бе, да не би да ставаш невидим?

Влад се изчерви, но после веднага пребледня, защото баща му скочи от втория етаж и полетя надолу, все още стискайки метлата между коленете си.

11.

Влад беше чувал, че когато попаднеш в плаващи пясъци, трябва да стоиш неподвижно. Може би за да те помислят за умрял. За по-голяма правдоподобност килна глава настрани и изплези език във физиономия на неподправена умрялост. Пясъците явно не се хванаха. Владимир пое дълбоко въздух, стисна очи и пропадна през пясъка.

Надявайки се да не се намери в компанията на светец с връзка ключове или висок закачулен тип с коса, той отвори очи. И видя нещо, което не биха си представили и най-умопомрачените религиозни водачи.

Стоеше срещу гише. През стъклото го наблюдаваше очилата лелка, от онези, които сякаш специално ги лаят по калъп, за да ги нареждат зад разни гишета. Лелката вдигна поглед към него, намести огромните си очила и заяви носово:

— Следващият.

Владимир пристъпи към гишето.

— Май съм аз — усмихна се той, но лицето на лелята си остана каменно.

— Какво обичате? — попита тя.

Влад не издържа на изкушението.

— Равиоли — заяви.

— Момент, да ви издам формуляр — не се трогна лелята.

— Ама не — побърза да я спре — бързиках се.

— Ха-ха — констатира тя. — Какво обичате?

— Бих искал да премина в Другия свят, моля.

— Кой е *другият* свят? — гледаше го, сякаш е пълен идиот.

— Един такъв... имат компютри и нямат дракон.

— А вие сте от...?

— Нямаме компютри, но имаме дракон.

— *Един* дракон?

— Ами да, застрашен вид е.

Лелята записа нещо на листчето пред себе си.

— Това — подаде му листчето — е номерът ви. Идете на осмо гише, за да ви издадат формуляр.

Влад кимна.

— А къде е осмо гише?

— На осмия етаж.

— И предполагам, нямате асансьор?

Лелята само го изгледа над рамките на очилата си и му обърна гръб.

Когато най-после стигна до осмо гише, капнал от умора и задъхан, лелята вече го чакаше.

— Нали нямало асансьор? — тросна се той. Тя пренебрегна въпроса.

— Какво ще обичате?

— Но вие току-що... — внезапно Влад разбра, че няма смисъл, затова просто повтори исканията си. — Искам да премина от света с дракон и без компютри в света без дракон и с компютри, моля.

— Трябва да си вземете номер.

— Вече имам номер! — той й подаде листчето.

— Тогава попълнете формуляра. И приложете удостоверение за цвят.

— Моля?

— Удостоверение за *цвет*. Какъв сте на цвят. В света, в който искате да отидете, цветът на съществата от вашия вид варира в рамките тъмнокафяво — светлорозово.

— Абе жена, не виждаш ли какъв цвят съм?

— Петнадесети етаж — тя му подаде формуляра и му обърна гръб.

На петнадесетия етаж лелята поиска фамилна анамнеза. Никоя от болестите не му беше дори смътно позната, освен „Вселенската епидемия от въшки, 13764 г.“.

На двайсет и първия трябваше да представи удостоверение за благородство.

На четиридесетия даде мигли за измервания.

На шейсет и седмия лелята му връчи лист и химикалка и заповяда да напише стихотворение, две строфи, в петостъпен ямб.

Влад отчаяно се молеше нещо да прекрати това, ако ще и краят на света да е. Беше твърдо убеден обаче, че Апокалипсисът тук никога

няма да настъпи. Нямах да издадат на Антихриста формуляр, понеже няма акт за раждане.

Пристигна на етаж седемдесет и седем, бесен, изтощен и въоръжен с разнообразни резултати, формуляри, удостоверения и листа с двете строфи, посветени на портокаловия сок.

— Какво ще обичате? — провлачи лелята носово.

— От с дракон без компютри в с компютри без дракон — насили се да говори спокойно той.

— Стихотворение?

Влад пое дълбоко въздух:

*Оранжевият портокалов сок
настойчиво се взираше във мен,
а аз, понеже съм красив, висок,
зеленоок и с много хубав тен,
не му обърнах никакво внимание,
и той, нещастен и обезверен,
увисна и обеси се на каната.*

— Не отговаря на изискванията. И нямате хубав тен. Бледичък сте, ако питате мен.

Владимир само й се изцъкли насреща и тя явно се смили.

— Добре, а сега трябва да ви бъде издадено удостоверение за брой крака.

— Имам си два крака — Влад приклепна, за да демонстрира. — Приличам ли ви на урод?

Лелята се смръщи насреща му и той сведе поглед към подаващия се изпод деловата й пола единствен крак.

— Мисля, господине, че краката ви не отговарят на изискванията — просъска, а в гласа й за първи път се мерна намек за емоция. — Ще се наложи да отрежем единия.

Тя се изправи и извади изпод бюрото секира, по която имаше петна засъхнала кръв.

При нормални обстоятелства Влад би се стреснал, но след като беше изкачил седемдесет и седем етажа само за да му предложат да му отрежат крака, той окончателно побесня. Извади джобния си жезъл,

запрати по лелята няколко заклинания, после по гишето, по цялата стая. Блъскаше, подпалваше, пръскаше с портокалов сок, трошеше, а накрая изчезна.

12.

Време беше. Александър се върна в настоящето.

Веднага му се прииска да не го беше правил. Всичко наоколо гореше, а драконът бе зейнал насреща му толкова широко, че се виждаха гигантските му сливици — гледка, която всеки специалист оториноларинголог би оценил. На Алекс не му достигаха анатомични познания, затова просто се уплаши.

Владимир се материализира насред стаята, протегнал жезъла си напред и все още сипещ проклетия по лелята бюрокравица.

Между тримата участници в сцената: магьосника, дракона и програмиста, се размениха озадачени погледи в разнообразни пермутации. След като всеки се беше озадачил на другия по минимум два пъти, отново настана хаос. Драконът започна да пали дори по-настървено от преди, надавайки протяжен, пронизителен вой. Това беше добре дошло за Александър, който се срамуваше да пици сам — сега се разпищя на воля. Междувременно драконът успя да подпали косата му и приликата със средновековна гравюра на Сатаната стана пълна.

— Бягай, сине! — изпищя Алекс.

— Млъкни, баща ми! — Владимир го уцели с водна струя и косата му изгасна. — И мисли! С какво се противодейства на дракон?

— С вода? — предположи Алекс между два писъка.

— О, всеизвестно е — опита се да го надвика Влад, докато обстрелваше дракона с дъждовни облачета — че водата не действа на драконите.

Тогава му прищрака. Дали беше повлиян от стихотворението си, или някакво дълбоко заложено в гените му знание се беше пробудило, едва ли някога щеше да разбере. Вдигна жезъла високо над главата си и изстреля струя натурален портокалов сок към дракона. При допира на оранжевата течност драконът прекъсна рязко огнената струя, а на физиономията му се изписа блаженство.

Влад рискува и протегна ръка, за да го погали, и драконът измърка доволно. После отпусна главицето си на рамото му и започна да точи дълги оранжеви лиги.

Чу се трясък и капандурата се отвори за втори път днес.

— Ubi fumus, ibi draco! — тържествено светнаха нечии уши. —
Браво!

13.

— Колко мило от тяхна страна, че позволиха да остана — отбеляза Александър и отпи от кафето си.

— Пуснах малко връзки — ухили се Влад. — Близък съм с Шефа.

Двамата седяха на терасата на най-доброто кафене в столицата. Слънцето грееше, птичките пееха, а статуите отнасяха мръсните чаши. На близката полянка кротко пасеше огромен зелен дракон.

— Всичко е простено и забравено. Възвърнахме си положението на Пазители на дракона, което се пада на рода по право.

— А защо всъщност са ни го отнели, казаха ли ти? — полюбопитства Александър.

— Преди осемдесет години един друг Владимир сгафил леко. Започнал да се превъзнася по Другия свят, искал да се изгради железопътна линия от столицата до морето и даже пускал позиви: „Да спрем произвола на Шефа! Да изберем народни представители!“. Бил наказан с доживотно заточение в Другия свят без право на завръщане. Поживял там достатъчно, за да осъзнае грешката си. Предал на сина си знанието за Нашия свят и оттогава се опитваме да се върнем, но магьосническата кръв е ставала все по-малко от поколение на поколение. Тъжна история. Но той си отмъстил по своему. Бил е тук Пазител на дракона и не им споменал, че единственият начин да се усмири дракон, е портокалов сок.

— А, Влад, чудех се ти как така си намерил... — подхвана непринудено след малко, но синът му го спря с въздишка.

— За мен беше лесно. Явно мама все пак е била поне малко истинска вещица. Но не ми разрешиха да ти кажа. Много са ти слабички уменията — неясни видения някакви.

— Можеше поне да намекнеш — намуси се Алекс. — Всяка сутрин, като се събуждах, първото, което виждах, беше тази капандура. А дори не съм опитвал да я отворя. Мислех, че води на покрива.

— Предполагам — Влад виновно чоплеше ноктите си. —
Съжалявам, тате.

Александър махна с ръка и се зае да забърсва с ръкав табелката
„Регионален пазител на портала“, която гордо блещукаше на ревера му.

Редактира: Калин Ненов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.